

Победимо слепи нагон наших сопствених жеља и прохтева и будимо на путу Светих апостола Петра и Павла

Његово Преосвештенство Епископ осечкопољски г. Херувим је служио 12. јула 2026. године, на празник Светих апостола Петра и Павла, свету Литургију у Болману.

Саслуживали су: протојереј-ставрофор Ђорђе Ковачевић, архијерејски намесник барањски; протојереј-ставрофор Слободан Мајкић, парох јагодњачки; и протођакон Војислав Николић. После заамвоне молитве епископ Херувим је беседио о првоврховним апостолима Петру и Павлу као примерима љубави и послушности:

– У име Оца и Сина и Светога Духа! Часни оци, драги народе, нека свима буде на здравље и спасење данашњи дан и да Бог услиши молитве које смо принели Светим апостолима Петру и Павлу који су нас сабрали под сводове овог светог храма.

Радујем се што сам део данашњег славља којим прославио ове дивне светитеље, првоврховне Свете апостоле Петра и Павла, слуге Божје који су проносили реч Јеванђеља широм васељене. Њихова проповед чула се и на

Истоку и на Западу, на Северу и Југу. Наука њиховог Учитеља и Господа нашег Исуса Христа изречена у њиховим посланицама је теологија вечности, еклисиологија која говори о бићу Цркве. Поучавајући се њиховим речима и делима можемо и сами искусити пуноћу хришћанства првих векова, векова трновитих за доношење Речи свим народима, многобожачким и незнабожачким.

Њихово је дело велико: Светог апостола Петра можемо назвати Апостолом вере, то је и Господ Исус Христос потврдио назвавши Петра стеном: „На тој стени сазидаћу Цркву своју”. Свети апостол Павле је Апостол љубави, Апостол Цркве Божје. Његове посланице одишу црквеношћу, еклисиолошким духом који напаја ткиво Цркве од првих векова Цркве све до данас. Много чему нас је научио и оставио нам залог да чувајући веру, учећи се љубави и теологији Цркве, можемо задобити благодат Божју и обожење свог бића. Апостол Павле је рекао да треба да скинемо кожне хаљине и да обучемо рухо Христово.

Нама је увек и изнова задатак, као хришћанима и људима благодати Божје, да се увек трудимо да созерцавамо благослов Божји и живот у Христу, да се учимо послушности и смирењу и трпљењу. То су нас учили и Свети апостоли, смирењу као највишој врлини. Стрпљењу као битном сегменту духовног живота, али на првом месту су нас учили послушности — да знамо шта значи реч послушност, да знамо каква је дубина те речи у самом крилу Цркве. Ово треба на прави и својствен начин да разумемо, тако како то уче аскете себе дајући Господу, подвизавајући се и молећи се за спасење света.

Видимо која је величина њиховог живота, омрзнутих од света за који се моле. Моле се да свет буде спасен, да сви буду са десне стране Господу приликом Другог Христовог доласка. То је нама завет и потврда да се учимо смиренуумљу, да се учимо кротости и љубави. Да нас не обузима наша самовоља, не да будемо самовољни у доношењу одлука непотврђених Јеванђељем. Јеванђеље Христово јесте Јеванђеље љубави и као такво нам је дато да можемо разумевати једни друге. Једино кроз Јеванђеље Христово можемо разумети једни друге, као што су и апостоли Христови разумели и многобошце и незнабошце.

Неопходно је да се учимо љубави коју Христово Јеванђеље доноси, Јеванђеље које је умило читав свет својом љубављу. Од Истока до Запада, од Севера до Југа, једино нас Јеванђеље може на прави начин васпитати у Христу. Никаква доктрина, нити самовоља и себељубље не може водити ка Христу, него искључиво Јеванђеље Христово и слобода Христова. Ова слобода није да

радимо шта хоћемо, већ искључиво слобода која се односи на љубав и на личносни однос са самим Богом. Слобода у љубави, у Христу, не у чињењу онога шта ја желим.

Љубав је обједињујући фактор за све. Често пута не разумемо Реч Божју и постављамо себе као законодавце и судије свету.

Нисмо ми судије, нити можемо судити свету, нити појединцу. Нема суда на овом свету који је праведан и не могу ја себе ставити на место судије. Само Господ стоји на том месту, Он суди, сагледава наше целокупно дело, да ли је добро или лоше. Не ја као појединац који желим себе истакнути да сам битан. У свету у којем живимо моје ја није битно у односу на оно што Господ чини, у односу на оно што је завет Цркве, што је послушност у Цркви и што је воља саме Цркве. Моје ја није битно, оно је постављено у службу Цркве. Моје је да служим Цркви и да јој будем послушан, да разумем лепоту храма Божјег и лепоту народа Божјег. Треба да разумем и тугу и вапај и бол народа, да будем проповедник Јеванђеља, али благи проповедник тог Јеванђеља. Не да судим свету, да постављам законе и пророке у супротности са Јеванђељем.

Танке су границе када се разлучује оно што је са Божје а шта са људске, овоземаљске стране и морамо сами себе погледати у гледало. Погледати у огледало то своје „ја“, видети где сам, шта сам и ко сам то ја? Да ли сам заиста онај који служи Господу или другим силама, самовољи и самоумљу. То је, драга браћо и сестре, велики испит свима нама, наше искушење и наш задатак. Ако победим своје ја, значи да сам прави слуга Јеванђеља и служим онако како су служили Свети апостоли Петар и Павле. Векови нас уче да сви будемо једни у Христу.

Нека је благословено ово време које нас је сабрало под сводове овог светог храма, да нас Господ снагом својом увек штити и крепи, да нам отвори разум како бисмо разумевали једни друге и победили оно што је у нама. Да победимо то „ја“, слепи нагон наших сопствених жеља и прохтева и да будемо на путу Светих апостола Петра и Павла. Нека сте сви живи, срећни и благословени, од сада и кроз сву вечност! Амин.

spc.rs